

ριον; — Δὲν δύναται νὰ ἐκφράσῃ τις κάλλιον τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπανίδη τινά, παρὰ θέτων αὐτὸν, *οὐάκις τὸν ἀποχωρίζεται*, ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ Θεοῦ (*adieu*). — *Ὁ)εν, ἀκριβῆ μου ἀναγνώστα, *au revoir* et à Dieu!* ***

Τί εὐρίσκεται

ΕΝΤΟΣ ΕΝΟΣ ΩΟΥ ΒΡΑΣΤΟΥ

Εἶς τῶν πλέον διακεκριμένων καθηγητῶν τοῦ ἐν Μασσαλίᾳ Λυκείου, ὁ κ. J. D. Catta, βροφῶν ἐν ὧδν βραστὸν, ἔκαμεν ἀνακάλυψιν λίαν περιεργον.

Καθ' ὃν χρόνον ἐξόρθα τὸ ὧδν, ὅπερ εἶχαν περαθῆσθαι εἰς τὸ πρόγευμά του, ἠσθάνθη ἐντὸς τοῦ στόματός του σῶμά τι ἰσομέγεθες πρὸς φασόλον μεγάλην. Ἦτο δὲ τεμάχιον κρέατος ἔχον βάρους 2 γραμμαρίων, διατηρούμενον ἀριστα, καὶ περιεκαλυμμένον ὑπ' ἀλλεπαλλήλων καὶ δημοιδῶν στρωμάτων λευκώματος. Τὸ τεμάχιον τοῦτο τοῦ κρέατος ἦτο ἐρυθρὸν μὲν καὶ πυκνὸν ἐν τῷ κέντρῳ, ὑποκίτρινον δὲ καὶ μαλακὸν ἐν τῇ περιφέρειᾳ* θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἦτο κρέας χοίρινον, ἀρχίσαν ἤδη νὰ χωνεύεται.

Πῶς νὰ ἐξηγηθῇ τὸ φαινόμενον τοῦτο;

Ὁ κ. Catta μίαν καὶ μόνην ἐξήγησιν εὐρίσκει τοῦ πράγματος, τὸ ὅτι δηλ. ἡ ὄρνις εἶχε καταβροχθίσῃ τεμάχια κρέατος, τὰ ὁποῖα ἐχώνευσεν ἀτελῶς. Ἴσως δὲ τοῦτο συμβαίνει πάντοτε οὐάκις αἱ ὄρνιθες τρώγουσι μόνον κρέας, καὶ γεμίζει τοιοῦτοτρόπως ὁ προηγορῶν αὐτῶν ἀπὸ οὐσίας μαλακάς.

Ἡ ἐκ τοῦ πλωροῦ ἐξοδος τεμαχίου τοιοῦτου ἀχωνεύτου φαίνεται ὅχι ἀδύνατος ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει. Τὸ κρέας φθάσαν εἰς τὴν κοπροδόχην, ἀπεώσθη εἰς τὸν ὠγαγωγόν, ἀντὶ νὰ ἐξέλθῃ, ἐκείθεν ἀντιπερισταλτικαί τινες κινήσεις τοῦ σωλήνος τούτου ἀνεθίβασαν αὐτὸ ἕως εἰς τὴν λευκωματογόνον χώραν τοῦ ἀγωγοῦ τούτου. Φθάσαν ἄπαξ ἐκεῖ θὰ συνητήθη μὲ ὧδν, οὕτως τὰ χαλάζια ἦσαν ἤδη ἐσηματισμένα, καὶ θὰ συνεφύθη ἐντὸς τοῦ δευτέρου στρώματος τοῦ λευκώματος. *Ἐκτοτε τὸ κρέατιον τεμάχιον, συναποτελέσαν μέρος ἀναπόσπαστον τοῦ ὧδν, ὑπέστη

* Εἶνε ζήτημα πῶς πρέπει νὰ λέγῃ τις γαλλιστὶ τὸ κ α λ ἡ ν ἐ ν τ ἄ μ ω σ ι ν! — *au revoir* ἢ *à revoir*. Τὰς δύο ταύτας φράσεις δύναται νὰ θεωρήσῃ τις ὡς ἑλληνοπτικὰς, ὧν ἡ μὲν ἀναπληρωτέα οὕτως: *au plaisir de vous revoir*, ἡ δὲ *à l' avantage* ἢ *à l' honneur de vous revoir*. Ὁ)ε τοιαῦται δὲ δύναται νὰ εἶνε ἀμφότεραι ἐξ ἴσου ἀποδεχταί, ἀλλὰ διακρινόμεναι, ἂν θέλῃ τις, ἀπ' ἀλλήλων οὕτως, ὥστε ἡ μὲν πρώτη νὰ ἐκφράζῃ μᾶλλον ἀγάπην, ἡ δὲ δευτέρα μᾶλλον σέβας πρὸς ἐκείνον, πρὸς ὃν ἀποτείνεται ἡ φράσις αὕτη. Ἄλλ' ἢ διακρίσεις αὕτη καὶ παραλλαγὴ εἶνε τόσον λεπτή, ὥστε εἶνε προτιμότερον νὰ καθιερωθῇ μία καὶ μόνη φράσις διὰ πασανῶποτε περιστάσιν. Κατὰ τοὺς γραμματικούς ἡ φράσις *au revoir* εἶνε ἡ προτιμότερα. Ὁ) λόγος δὲ εἶνε, καθὼς φαίνεται, ὅτι τὸ ῥῆμα *revoir* ἐρησιέμεν ἄλλοτε καὶ ὡς οὐσιαστικόν. Ὑπῆρχον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ γαλλικῇ πολλὰ τοιαῦτα ἀπαρμυρακτικὰ οὐσιαστικά, καὶ ἔλεγον *le revoir*, ἀπαρμυρακτικῶς, ὅπως καὶ λέγουσιν ἀκόμη σήμερον *le manger, le boire, le parler*.

τὴν αὐτὴν τύχην, ἥτοι κατεκρημνίσθη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν ὠγαγωγόν, καὶ ἔμεινεν ἄχρι τέλους ἐνελλημένον μεταξὺ τοῦ δευτέρου καὶ τρίτου λευκωματοῦδος περιενδύματος. Ω.

ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΚΥΝΟΣ

Τὴν ἀκόλουθον περιεργον ἱστορίαν ἀναφέρει γαλλικῇ τις ἐφημερίς*

Ἰδιοκτῆτης κήπου, ἐν ᾧ ὑπῆρχε καὶ λαχανόκηπος, παρατήρησεν ὅτι κάλαθος περιέχων δέματα νωπῶν δαυκίων ἐξηφανίζετο ἐν βίπῃ ὀφθαλμοῦ. Ἠρώτησε τὸν κηπουρὸν, ἀλλὰ καὶ οὗτος δὲν ἤξευρε τίποτε, εἶπεν ὅμως εἰς τὸν κύριόν του, ὅτι ἦτο εὐκολώτατον ν' ἀνυκαλυφθῇ ὁ κλέπτης, ὅστις καὶ ἂν ἦτο, ἐὰν ἐκρύπτετό τις εἰς τὴν δειναλόχημην τοῦ κήπου, τὴν ὁποίαν καὶ τῷ εἰδείξε, καὶ τὸν παρεμύνησε.

Τοῦτο καὶ ἐγένετο. Δὲν παρήλθε δὲ τέταρτον ὥρας καὶ ἀμφότεροι, ὅτε ἰδιοκτῆτης καὶ ὁ κηπουρὸς, ἔβαλον κραυγὴν ἐκπλήξεως, παρατηρήσαντες τὸν κύνα τῆς οἰκίας ἐρχόμενον ἐκεῖ, λαμβάνοντα εἰς τὸ στόμα του ἐν δαυκίον καὶ ἀπερχόμενον πρὸς τὸν σταῦλον. Ἐπειδὴ δὲ οἱ κύνες δὲν τρώγουν δαυκία, ἔπρεπε νὰ παρακκολληθῇ ὁ κλέπτης.

Τότε δὲ οἱ παρακκολληθεὶς μίαν ἡδυνήθησαν νὰ βεβαιωθῶσιν, ὅτι ὁ κύων εἶχε νὰ κάμῃ μὲ ἕνα μέγαν ἵππον, μεθ' οὗ διῆγε τὴν νύκτα. Σείων τὴν οὐρὰν ὁ κύων ἐπρόσφερεν εἰς τὸν ἵππον τὸ προῖον τῆς κλοπῆς του, οὗτος δὲ φυσικῶ τῷ λόγῳ δὲν ἐπερίμενε νὰ τὸν παρακαλέσῃ διὰ νὰ τὸ λάβῃ. Ὁ κηπουρὸς ἀγανακτήσας ἠθέλησε ν' ἀρπάσῃ ἐν ῥόπαλον, καὶ νὰ φιλοδωρήσῃ δεόντως τὸν κύλλον διὰ τὴν ὑπερβολικὴν ταύτην φιλαρέσειαν πρὸς τὸν σύντροφόν του. Ἄλλ' ὁ κύριός του τὸν ἠμυπόδισε.

Τὰ δαυκία ἐτελείωσαν τοιοῦτοτρόπως ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου, ἡ δὲ σκηνὴ αὕτη ἐπανελήθη μέχρι τῆς πλήρους ἐξαντλήσεως τῶν λαχάνων. Τὸν ἵππον τοῦτον εἶχαν ἐκλέξῃ ὁ κύων ὡς εὐνοοῦμένον του, καὶ ἐν ᾧ ἐν τῷ σταύλῳ ὑπῆρχε καὶ δεύτερος ἵππος, οὗτος οὐδέποτε ἀπήλαυτεν οὐδ' ἐν βλέμμα παρὰ τοῦ κυνὸς, πολὺ ὀλιγώτερον δαυκίον. Α.

Ο ΜΩΚΟΣ

[Ἐκ τῶν τοῦ Βηλαρά].

Πές με, Μῶκο, 'ς τὴ ζωὴ σου,
Πῶς τὸ νοιώθεις τὸ κορμί σου;
Ζωτανὸ κανένα πρᾶμα,
Ἦ τῆς τέχνης εἶσαι θάμα;
Ἄγαποῦσα νὰ τὸ 'ξέρω*
Μόνε πῶς νὰ σοῦ τὸ εὔρω!
Δὲν μοῦ λείβ τὴν ἀπορία;
Φίλος εἶμαι, τί ἔχεις χρεῖα;
Πέτρα εἶσαι; Λές, κουνιέσαι.
Μ' εἶσαι δένδρο; Μόνε ξυέσαι.

Ὅρνις τάχα; ἢ πετούσες.
Μαίμου; δὲν θὰ ἴμιλουσες.
Ἐρπετό; δὲν περπατούσες.
Κῆτος; ἢ νὰ κολυμβούσες.
Κτῆνος; μόν' ὀρθοποδίσεις.
Μέταλλο; ἄν δὲν ἀρχήσεις.
Μὲ κανένα δὲν ταιριάζεις.
Καὶ ἀπ' ὅλα προσομοιάσεις.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Προχθὲς παιδίον τι ἴστατο μετὰ τοῦ πατρὸς του παρὰ τὴν ἀποβάθραν Πειραιῶς. Αἴφνης ὀλισθαίνει, πίπτει εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ γίνεται ἄφαντον.

Πρὸς τὰς κραυγὰς τοῦ πατρὸς διαβάτης τις πρέχει, ὁρμᾷ ἐνδεδυμένος εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπαναγεί τὸ παιδίον ἠμιπνιγμένον.

— Κύριε, τῷ λέγει τότε ὁ ἐξαίρετος πατήρ, κἀμετέ μοι μίαν χάριν, ἀφ' οὗ ἔστι κ' ἔτσι ἐβραχίκατε, ἐμβάτε εἰς τὴν θάλασσαν καὶ πιάσετε τὸ κασκέτο τοῦ υἱοῦ μου ἵπου πλέει.

*
* *

Ἀμερικανὸς προσέφερε πρὸς τὸν περιφανῆ ζωγράφον Meissonier δι' ἓν σχεδιογράφημά του δέκα χιλιάδας φράγκων.

— Θέλω εἰκοσιν, εἶπεν ὁ καλλιτέχνης.

— Ἐλάτε δὰ, εἶπεν ὁ Ἀμερικανὸς, αὐτὸ οὔτε εἰς μίαν ἡμέραν δὲν θὰ τὸ ἐκάματε.

— Ἴσως, ἀπεκρίνατο ὁ Meissonier, ἀλλ' ἐκοπίασα δεκαπέντε ἔτη διὰ νὰ μάθω νὰ τὸ κάμω εἰς μίαν ἡμέραν.

ΑΔΗΘΕΙΑΙ

* * * Ὁ Τοκβιλ ἔγραφε ποτὲ πρὸς φίλον· «Δὲν ὑπάρχει ἡμέρα τοῦ βίου, καθ' ἣν δύναται τις νὰ μείνῃ ἐντελῶς ἄεργος· διότι ἡ ἐξωτερικὴ ἐνέργεια, πολὺ δὲ μᾶλλον ἡ ἐσωτερικὴ, εἶνε ἐπίσης ἀναγκαία ὅταν προβῶμεν εἰς τὴν ἡλικίαν, ὅσον καὶ κατὰ τὴν νεότητά. Συγκρίνω τὸν ἄνθρωπον ἐν τῷ κόσμῳ πρὸς ὀδοιπόρον προβαίνοντα ἀδικόπως πρὸς ψυχρότερον κλίμα, καὶ ἀναγκαζόμενον ἐκ τούτου νὰ περιπατῇ ταχύτερον ἐφ' ὅσον προχωρεῖ. Ἡ ἐπικίνδυνος νόσος τῆς ψυχῆς εἶνε τὸ ψῆχος· ἵνα ἀντισταθῇ τις πρὸς τὸ φρερόν τουτο κακόν, δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ ἐνέργεια νοῦς ἐργαζομένου, ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ μετὰ τῶν ἄλλων κοινωνία κατὰ τὰς ἀσχολίας τοῦ βίου.

* * * Αἱ ὑψηλαὶ τῆς κοινωνίας θέσεις ὁμοιάζουσι τὰ βουνὰ, τὰ μακροθέον τοσοῦτον ἀρμονικὰ τὸ σχῆμα καὶ τὴν ὕψιν φαιδρὰ, ὅτε μὲν παρθενικὴν ἐκ νεφελῶν ἐσθῆτα ἐνδεδυμένα, ὅτε δὲ ἐνθυμίζοντα διὰ τῆς χοιρᾶς τῶν τὸν χρυσὸν εἰς τοὺς ἐμπόρους ἢ τὴν πορφύραν εἰς τοὺς βασιλεῖς· ἀλλ' ἅμα τις ἀναβῆ εἰς τὴν κορυφὴν, ὑπὸ τριβόλων, ἀκανθῶν καὶ θηρίων περικυκλούται. (Ροῦθης).

* * * Ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου ὁμοιάζει πρὸς τὸν

οἶνον κατὰ τοῦτο μάλιστα, ὅτι, ὅταν ὑπολειφθῇ ὀλίγον αὐτοῦ μέρος, ὄξος γίνεται. (Ἀντιφάνης).

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

*** Τῇ 28 Μαΐου [9 Ἰουνίου, γράφει ὁ «Αἰὼν», ἑωρτάσθη ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ λῆξις τῆς πρώτης ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ Γεωργίου Στεφενσῶνος ἑκατονταετηρίδος. Ὁ Στέφενσων εἶνε, ὡς γνωστὸν, ὁ πρῶτος ἐφευρέτης τῶν σιδηροδρόμων. Αἱ ἑορταὶ ὑπῆρξαν συγκινητικαὶ εἰς ἄκρον, ἀλλ' ἰδίᾳ ἐν τῇ Νορθουμβερλάνδῃ· διότι ἐν τῇ κομητείᾳ ταύτῃ, παρὰ τὴν Newcastle-on-Tyne, ἦτοι τὴν παρὰ τὸν ποταμὸν Τάιν νέον πόλιν, κεῖται τὸ μικρὸν χωρίον Wylam, ἐν ᾧ ἐγεννήθη ὁ μέγας μηχανικός. Σώζεται ἔτι ἡ ταπεινὴ οἰκία, ἐν ἣ ἐτέχθη ὁ εἰς τὸν κόσμον ὄλον νέον δοῦς διεύθυνσιν διὰ τῆς ἐφευρέσεώς του. Ἐπίσης σώζεται καὶ ὁ μικρὸς σιδηροδρόμος, ἐφ' οὗ ὁ Στέφενσων ἤρμωσε τὴν πρώτην μηχανὴν του, ὡς καὶ αἱ γείτονες οἰκίαι αἱ παρὰ τὸ ἀνηρακωρυχεῖον, ἐν ᾧ ὁ Στέφενσων, καὶ τὸ γράφειν καὶ τὸ ἀναγινώσκειν ἀγνοῶν ἔτι, εἰργάζετο ἀνηρακωρυχὸν ἀντὶ τεσσάρων σολδίων, ἦτοι 25 λεπτῶν τὴν ἡμέραν. Τὸ πτωχὸν δὲ τοῦτο μέρος ἐγένετο τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τόπος πανηγύρεως καὶ προσκυνήσεως· διότι πλείονες ἢ ἑκατοντακισχίλιοι ἄνθρωποι διὰ τῶν σιδηροδρόμων ἀφ' ὅλης τῆς Ἀγγλίας μεταβάντες ἐκεῖ, προσκύνησαν τὰς ἀναμνήσεις καὶ τὰ ἔγνη τοῦ ἐκεί τεχθέντος μεγάλου πολίτου. Πάντα τὰ περίξ ἀνηρακωρυχεῖα ἤρρηξαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τιμὴν τοῦ Στεφενσῶνος, οἱ πτωχότατοι αὐτοὶ τῶν κατοίκων ὑψωσαν σημαίαν ἐπὶ τῶν πενιχρῶν καλυθῶν τῶν ἢ ἐστόλιταν αὐτὰς, ἀπὸ τῆς ὥρας δὲ 8 τῆς πρώτης μέχρι τῆς ἑσπέρας ὄμιλοι παμπληθεῖς, ἐν οἷς διεκρίνοντο οἱ τύποι πασῶν τῶν ἀπὸ τοῦ 1830 σιδηροδρομικῶν μηχανῶν, παρήλασαν ἀνευφημοῦντες πρὸ τοῦ οἰκίσκου «τοῦ πατρὸς τῶν σιδηροδρόμων». Τὴν ὥραν 10 τῆς πρώτης, ἐν τῷ σχολείῳ τοῦ Wylam, παρεκλήθησαν εἰς πρόγευμα ὁ Δήμαρχος τῆς Newcastle, τὰ μέλη πασῶν τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν τῆς Νορθουμβερλάνδης, αἱ προσελθούσαι ὅπως μετάσχῳσι τῆς διδηλωτέως πολιτικαὶ καὶ ἐπιστημονικαὶ ἐπισημότητες, καὶ πλείστοι ἥσοι ἐπιφανεῖς ξένοι. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ γεύματος, ἐν ἀνευφημίαις ἀπερασίσθη ἡ ἕδρσις κεφαλαίου, οὗ τὰ εἰσοδήματα θὰ χρῆσιμέωσιν εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν, τὴν καλλιτεχνικὴν ἢ τὴν γεωργικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν διακρινόμενων νέων τῆς Νορθουμβερλάνδ, ἐκάστη δὲ ὑποτροφία ἢ ἀπονέμηται ἐπ' ὄνοματι τοῦ Στεφενσων», ὅστις, εἶπον, «εἰ ἔξη θὰ συνεκινῆτο ἐκ τῆς τοιαύτης ἐκφράσεως τοῦ σεβασμοῦ πρὸς αὐτὸν πλέον ἢ δια πᾶσαν ἄλλην ἐκδήλωσιν». Μετὰ τὸ πρόγευμα, οἱ δήμαρχοι καὶ οἱ δημοτικοὶ ἀπεσταλμένοι τῆς κομητείας διήλθον ἐν πανηγύρει τὴν πόλιν, συνοδευόμενοι ὑπὸ πλείστων λόρδων καὶ βουλευτῶν, τῶν ξένων προξένων, τῆς δημο-